

Sygn. akt IV CSK 412/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku J. P. R.
przy uczestnictwie M. R., Z. R., T. R. i E. S.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania E. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania E. S. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 20 lutego 2018 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 11 kwietnia 2017 r., którym stwierdzono nabycie przez wnioskodawcę J. P. R. na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej własności nieruchomości położonej w P. (gmina R.) przez zasiedzenie z dniem 4 czerwca 2016 r. Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Samodzielną jednostką redakcyjną skargi jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada jedynie, czy wniosek jest uzasadniony w tym znaczeniu, że wskazano i należycie umotywowano przyczyny kasacyjne wskazane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W skardze oparto się na przyczynie oznaczonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności świadczy pominięcie przez Sądy obu instancji faktu, że posiadanie nieruchomości przez wnioskodawcę nie miało charakteru samoistnego, bowiem uczestnik jako właściciel opłacał nadal daniny publiczno-prawne i pobierał pożytki z nieruchomości. Niespełnienie tego wymogu doprowadzić miało do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 172 § 1 k.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze powyższej przyczyny konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi

(por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sam zarzut naruszenia określonego przepisu nie wystarcza do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawiona przyczyna nie odpowiada powyższym wymaganiom. Uczestnik w istocie kwestionuje podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia okoliczności wykonywania posiadania samoistnego, opierając się na własnej ocenie stanu faktycznego sprawy, a nie wykazaniu naruszeń prawa procesowego prowadzących do poczynienia tych ustaleń. Tymczasem Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami stanu faktycznego stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), a skarga kasacyjna nie może być oparta na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Nieskuteczne podważanie tej przesłanki zasiedzenia oznacza bezprzedmiotowość twierdzenia o naruszeniu art. 172 § 1 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.